

Arrest

nr. 81 512 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 mei 2011 en heeft zich op 12 mei 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 16 januari 2012.

1.3. Op 20 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitische van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimaniya (Noord-Irak). U zou gehuwd zijn geweest met ene Fatih Abdulkhaliq, die een functie zou hebben gehad bij de 'Mukhabarat' (inlichtingendienst) van de 'PUK' (Patriottische Unie Koerdistan). Hij zou u nooit goed hebben behandeld en dit zou zo zijn gebleven na de geboorte van jullie zoon, Darin, in 2006. U zou dan ook verrast hebben opgekeken toen uw man u in oktober 2009 het voorstel deed om voor hem te gaan werken. Hij zou u hebben gevraagd een bepaalde persoon te benaderen om van deze informatie los te weken. U zou dit meteen hebben geweigerd, waarop hij u zou hebben geslagen. Na een telefoontje aan zijn baas zou uw echtgenoot u hebben gezegd dat u zich niet in de mogelijkheid bevond om deze opdracht te weigeren. Voordat hij de dag erna naar zijn werk vertrok, zou hij hebben gedreigd u te vermoorden mocht u niet doen wat hij wilde. U zou daarop met uw zoon naar uw moeder zijn vertrokken. Fatih zou u achterna zijn gekomen en zou uw zoon daar van u hebben afgenomen. U zou bij uw moeder zijn gebleven tot december 2009. Omwille van de aanhoudende bedreigingen, zou u vervolgens zijn ondergedoken bij uw tante in het dorp Durbeshik. Op 5 mei 2011 besloot u na verschillende bedreigingen van Fatih aan het adres van uw moeder, het afronden van de echtscheidingsprocedure en het vinden van een smokkelaar, Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 11 mei 2011 aangekomen zijn in België. De volgende dag heeft u asiel aangevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en twee documenten van de ambassade in verband met uw geboorteakte voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaart dat Fatih, uw ex-echtgenoot, een functie vervulde bij de inlichtingendienst van de PUK. U zou echter niet weten om welke functie het ging, noch welke taken hij binnen deze functie diende uit te voeren (CGVS, pg.6). Alles diende namelijk 'top secret' te blijven waardoor hij nooit iets over zijn werk aan u zou hebben verteld (CGVS, pg.6). Fatih zou namelijk schrik hebben gehad dat u deze gegevens zou doorvertellen aan derden (CGVS, pg.6). Zeer opmerkelijk is dan ook het feit dat hij besloot om u in te schakelen in een missie die volgens u iemand anders het leven zou kosten en dus ook zeer geheim 1 was (CGVS, pg.6). Er kan echter moeilijk worden geloofd dat u de uitverkorene van de inlichtingendienst zou zijn om deze taak te vervullen. U was namelijk, als laaggeschoolde huisvrouw, verre van bevoegd om de juiste informatie op de juiste manier te verzamelen en deze vertrouwelijke missie tot een goed einde te brengen. Er kan immers in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat de inlichtingendienst van de PUK nooit op een dergelijke amateuristische manier zou te werk gaan door de echtgenote - die hiertoe geen enkele opleiding had genoten - van één van zijn functionarissen in te schakelen om de juiste informatie te bekomen van een persoon die mogelijks moest worden geëlimineerd (CGVS, pg.6). Er kan worden gesteld dat de inlichtingendienst voor dergelijke praktijken hun eigen 'mannetjes' zouden inschakelen, hiertoe specifiek opgeleid en ingelicht. Bovendien valt uw verklaring als 'uitverkorene' evenmin te begrijpen. U stelt immers dat uw echtgenoot u had willen inschakelen omdat u - als zijn echtgenote - zeker niets zou vertellen (CGVS, pg.7). Opmerkelijk gedrag voor iemand die zijn vrouw nooit iets heeft verteld over enig aspect van zijn functie daar hij haar niet vertrouwde dat zij dit geheim zou kunnen houden (CGVS, pg.6). Deze gang van zaken houdt geen enkele steek.

Daarnaast weet u evenmin wat de opdracht inhield die u diende uit te voeren. U beperkt zich immers tot een vaag 'ik moest iemand benaderen om informatie over die persoon te vergaren' (CGVS, pg.5). Nochtans zou u - zonder te weten wat uw echtgenoot precies van u wenste - dit meteen hebben geweigerd. U stelt dat u niet wilde meewerken aan een complot die de dood van iemand zou teweeg brengen (CGVS, pg.7). Opmerkelijk genoeg was dit echter nooit ter sprake gekomen en zou u hier enkel weet van hebben gekregen twee dagen nadat Fatih u de vraag had gesteld (CGVS, pg.7). U verklaart vervolgens dat u toen echter een 'gevoel' had dat zoiets zou gebeuren (CGVS, pg.7). Opmerkelijk echter dat u na het stellen van de vraag om informatie te vergaren meteen spontaan de link

zou leggen met een moord. U was namelijk nooit van enige activiteit van uw ex-echtgenoot op de hoogte en wist hoegenaamd niet wat hij deed op zijn werk. Zelfs toen Fatih zou hebben gedreigd u te vermoorden en hij uw zoon van u afnam omdat u weigerde op zijn eis in te gaan, zou u nog steeds niet gevraagd hebben wat die eis dan precies inhield (CGVS, pg.8).

Vervolgens bleef u na dit incident nog anderhalf jaar in Noord-Irak (CGVS, pg.8). Eerst zou u tot eind 2009 bij uw moeder thuis zijn gebleven om u vervolgens te verschuilen bij uw tante in het dorp Durbeshik (CGVS, pg.8). Gedurende die tijd zou Fatih geregeld naar het huis van uw moeder zijn gegaan om u daar te zoeken en er telkens mee te dreigen u te zullen vermoorden. Ook zijn collega's zouden naar u op zoek zijn gegaan (CGVS, pg.8). Merkwaaardig genoeg zouden zij u, deel uitmakend van de Inlichtingendienst, gedurende anderhalf jaar niet hebben kunnen opsporen. Fatih zou zelfs niet hebben geweten dat u bij uw tante was ondergedoken, nochtans een vrij evidente plaats om u te zoeken (CGVS, pg.9). Het is echter zeer vreemd dat de inlichtingendienst u niet zou hebben kunnen opsporen. Zeker in acht genomen dat u besloot u te verschuilen in het huis van uw moeder en in het huis van uw tante (CGVS, pg.8). Wat er ook van zij, dat u nog maar het risico hebt genomen anderhalf jaar in Noord-Irak te verblijven terwijl leden van de inlichtingendienst u zogenaamd op de hielen zaten, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. U geeft aan dat u diende te wachten op het afhandelen van de echtscheidingsprocedure die zes of zeven maanden in beslag nam en dat u vervolgens een vluchtroute en smokkelaar moest vinden (CGVS, pg.9). Nochtans zou er geen enkele inbreng in de echtscheidingsprocedure van u zijn verwacht (CGVS, pg.9). U had zelfs geen enkel document moeten tekenen, daar u uw volmacht aan de advocaat had gegeven (CGVS, pg.9). Bovendien kunnen er vragen worden gesteld bij de prioriteit die u gaf aan de afhandeling van de echtscheidingsprocedure, boven het gevaar voor uw eigen leven.

Daarenboven is het opmerkelijk te noemen dat Fatih zomaar akkoord ging met de echtscheidingsprocedure (CGVS, pg.9) en er blijkbaar geen graten in zag om van u te scheiden en u uw zin te geven. Dat hij - die u wilde vermoorden - u het zo gemakkelijk zou maken om u daarmee de vrijheid te geven om te kunnen gaan en staan waar u wilde, valt moeilijk te begrijpen in de door u geschetste context. Wat eveneens moeilijk te begrijpen valt is dat u slechts een week na uw aankomst in België opnieuw in het huwelijk (religieus) trad met iemand die u hier heeft leren kennen, nl. Manmi Hiwa Farik, OV 5.698.017 (CGVS, pg.4). Dit laat vermoeden dat u uw tweede echtgenoot al eerder leerde kennen en dat dit huwelijk mee een rol heeft gespeeld in uw beslissing om Irak te verlaten.

Alle bovenstaande elementen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. 2

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, namelijk uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en twee documenten van de Iraakse ambassade met betrekking tot uw geboorteakte kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gegeven dat op deze document aangegeven staat dat u gescheiden bent evenmin. Het CGVS betwist namelijk uw identiteitsgegevens en uw afkomst niet. Wel de door u aangegeven vluchtaanleiding waaromtrent u geen enkele begin van bewijs kan neerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, onvoldoende onderzoek naar de asielmotieven, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het feit dat geen rekening werd gehouden met alle aangebrachte elementen, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) het asielverhaal zonder gegronde reden in twijfel trekt terwijl zij nochtans een coherent en plausibel asielrelaas naar voor heeft gebracht. Verzoekster herhaalt haar asielrelaas en onderneemt hierbij een poging om een aantal elementen te verduidelijken en te verklaren.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat het CGVS ten onrechte uit de analyse van de situatie in Irak stelt dat er op dit ogenblik geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingen bestaat. Verzoekster vervolgt dat zij doorheen haar asielrelaas duidelijk gemaakt heeft dat zij het willekeurig geweld van haar ex-echtgenoot vreest en dat haar fysieke integriteit in gevaar is, getuige hiervan haar littekens die in visu werden vastgesteld tijdens het gehoor op het CGVS.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij niet weet welke functie haar echtgenoot zou hebben gehad bij de inlichtingendienst van de PUK, noch welke taken hij binnen deze functie zou hebben uitgevoerd, (ii) het zeer opmerkelijk is dat hij besloot om haar in te schakelen in een missie die iemand anders het leven zou kosten en ook zeer geheim was, en het moeilijk te geloven is dat zij de uitverkorene zou zijn om deze taak te vervullen, (iii) zij evenmin weet wat de opdracht inhield, (iv) zij nog anderhalf jaar na dit incident in Noord-Irak bleef en vragen kunnen gesteld worden bij de prioriteit die zij gaf aan de afhandeling van de echtscheidingsprocedure, boven het gevaar voor haar eigen leven, (v) het opmerkelijk is dat haar echtgenoot akkoord ging met de echtscheidingsprocedure en zij slechts na één week na aankomst in België opnieuw in het huwelijk trad, wat laat vermoeden dat zij haar tweede echtgenoot al eerder leerde kennen en dit huwelijk een rol heeft gespeeld in haar beslissing om Irak te verlaten, en (vi) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat omdat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is toegevoegd, de situatie op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In de mate verzoekster stelt dat zij een coherent en plausibel asielrelaas naar voor heeft gebracht wijst de Raad erop dat dit niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen enkel begin van bewijs indient dat zij in 2004 huwde met A.F., dat zij in 2006 samen een kind kregen, dat zij haar echtgenoot in oktober 2009 verliet

en dat zij in 2010 zou zijn gescheiden van A.F., niettegenstaande zij stelde dat zij op “21/06/2010 de echtscheidingspapieren gekregen heeft” (gehoor CGVS, p. 3). Daarnaast wordt vastgesteld dat op de identiteitskaart en het document van de ambassade vermeld staat dat verzoekster gescheiden is doch op geen van deze documenten wordt een datum vermeld.

Hoe dan ook, volgens verzoekster had zij met A.F. een problematisch huwelijk en verliet zij hem nadat hij haar wilde inschakelen bij zijn werkzaamheden voor de inlichtingendienst van de PUK, wat verzoekster weigerde. Daargelaten, het onwaarschijnlijk karakter van het onderdeel van het relaas dat zij als spionne zou worden ingeschakeld, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster van A.F. gescheiden is en dat hij daarmee ingestemd heeft (gehoor CGVS, p. 9). Als wordt aangenomen dat de feiten zich afspeelden in oktober 2009 en verzoekster de echtscheiding bekwam op 26 juni 2010, dan dient te worden vastgesteld dat zij nog anderhalf jaar na het incident met haar echtgenoot en ongeveer één jaar na de echtscheiding in Noord-Irak verbleef zonder enig probleem met haar ex-echtgenoot en onder de bescherming van haar familie. Derhalve toont verzoekster geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan vanwege haar ex-echtgenoot. Immers, krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”, en van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

Waar verzoekster betoogt dat een beslissing om het land te verlaten en een kind achter te laten doorgaans niet lichtzinnig wordt genomen, heeft zij volkomen gelijk. Doch wanneer zij stelt dat zij geen uitweg meer zag omdat zij bij haar moeder altijd binnen bleef in de kamer, haar ex-echtgenoot dreigde met wapens, het vertrek enige voorbereiding vereist, de echtscheidingsprocedure afgewerkt moest worden en een smokkelaar moest gevonden worden, wijst de Raad er enerzijds op dat de bedreiging door haar echtgenoot, blijkens de verklaringen, plaatsvonden direct na haar vertrek naar haar moeder in oktober 2009, en haar ex-echtgenoot blijkbaar heeft meegewerkt aan de echtscheiding, en anderzijds het anderhalf of een jaar talmen om administratieve besloemeringen met betrekking tot de echtscheiding en de identiteitskaart, waarvan de echtscheiding overigens door een raadsman werd geregeld, haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zo verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met alle elementen dient te worden vastgesteld dat zij niet toelicht met welke relevante elementen geen rekening zou zijn gehouden.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Vermits verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aantoonde vanwege haar ex-echtgenoot maakt zij de schending van artikel 48/4, §2 b) niet aannemelijk.

2.8. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Noord-Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met het louter citeren van een aantal gegevens uit de Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Noord Irak", 28 oktober 2011, toont verzoekster niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct en actueel zou zijn, noch toont zij op deze wijze aan dat de commissaris-generaal uit de beschikbare informatie een onjuiste beoordeling zou hebben gemaakt.

De Raad merkt op dat de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St., nr. 165.476 van 1 december 2006).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*"

Het tweede lid van dit artikel stelt dat "*interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...*" niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst niet blijkt dat zij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.10. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS